

TEDNIK ZA VSE

Izhaja vsako soboto.

V Ljubljani, dne 23. februarja 1935.

Leto I. Štev. 10.

Mesečna naročnina Din 4.—. Za inozemstvo Din 8.—. Uredništvo in uprava se nahajata Moste, Tovarniška ul. 11.

Kako uženemo življenje?

Samozaupanje vodi k sreči.

Najvažnejšo podlago za uspešno življensko pot tvori zaupanje, in sicer mora človek imeti zaupanje predvsem v sebe, v svoje duševne in telesne zmožnosti, nadalje rabi zaupanje do drugih oseb, ki morajo biti seveda prepričane o istem. Za dosego samozaupanja je merodajna duševna in telesna moč, ki se da doseči s smotreno utrje-

valnostjo. Zmožnost za higijenično ureditev življenja, tako v duševnem, kakor telesnem pogledu, ni vezana na znanje zdravniške vede.

Drugo, nič manj, važno nalogo vzgoje k samozaupanju tvori, kakor rečeno, zaupanje do čim več drugih oseb naše okolice. Starši, vzgojitelji, učitelji in voditelji nosijo pri tem veliko odgovornost.

Zaupanje v sočloveka tvori važen, morda celo najvažnejši izvor življenskega veselja. Schillerjev izrek: „Močan človek je najrajši sam“ ni vedno pravilen in ga marsikdo napačno tolmači. Največ osamljenih ljudi ni močnih, ampak so se le iz nezaupanja in bojazni pred soljudmi zaprli v sebe. Taki ljudje so v bistvu zelo nesrečni, ker njih poizkus, da bi postali zaupljivi do svoje okolice, se največkrat ponesreči ter jih privede do še večje bojazni pred soljudmi.

Mary so ugrabili...

Izvirni roman „Rakete“. — Spisal Hinko H. R.

10. nadaljevanje.

Nekega dne se je žid Kohn spustil po stopnicah navzdol v prostor, kjer je imel, kakor že vemo, zaprto Mary.

Tiho, kakor tat se je priplazil do vrat ter jih previdno in neslišno odprl.

V sobi je bilo poltemno. Mary je ležala na otomani ter mirno spala.

Žid se je sklonil nad njo ter jo dolgo opazoval. Njen lepi obraz

je bil nekoliko bled, ker Mary ni mogla na sveži zrak. Sicer pa tudi to ni Maryni lepoti prav nič škodovalo.

Kohn jo je opazoval dolgo, molče — — — Njegov pogled je visel na Marynem obrazu in njegove oči so bile skoro vlažne. Kadarkoli je je žid odšel v spodnji prostor, vedno se je vračal čudno mehak nazaj.

Mary je spala mirno in na njenem obrazu je ležal tih smehljač.

Mozes Kohn se je končno vzravnal ter stopil k mizi, ki je stala v kotu sobe. Iz žepa je potegnil nekaj papirjev ter jih položil na mizo. Skrbno jih je jel čitati. Ko je bil s čitanjem gotov, je vzel iz drugega žepa veliko sliko ter jo pričel ogledovati.

Na sliki je bila naslikana mlada, lepa žena, ki se ji je poznalo na prvi pogled, da je židovskega pokolenja. Bila je Rahela, žena Mozes Kohna, ki ga je pa, kakor nam je že znano, zapustila ter se preselila k svojemu ljubčku.

Dolgo je zrl žid v sliko, izgledalo je, da kar ne more odtrgati od nje pogleda.

Nato je počasi vstal, sliko še vedno držeč v roki ter tiho stopil k speči Mary. Zopet se je sklonil čeznjo ter jo pazljivo ogledoval. Nato se je zazrl zopet v sliko. Končno je zamrmral:

— Brez dvoma, ona je! —

Sklonil je glavo in ustnici sta mu zatrepetali. Stisnil je zobe, s silo je udušil v sebi naraščajočo ginjenost.

Naenkrat pa je postal njegov pogled divji, oči so se mu zasvetile. Dvignil je roko, nato pa jo položil na svojo srčno stran.

— O Jehova, ti pravični, ti modri! Hvala ti, da si mi naklonil dan, ko se bom mogel masčevati. Moje masčevanje bo strašno — — — strašno — — —

Besede so mu zamrle na ustnicah, ker njegov pogled je zopet obvisel na speči Mary.

Stal je s sklonjeno glavo — —

• • •

— Torej delo zadovoljivo napreduje? — Inž. Allan je z rastičim začudenjem opazoval čudno ogrodje nekega stroja, ki je bilo podobno nekakemu topu in ki so ga ustvarila doktorjeve in Fredove roke.

— Da, gospod! — je kratko odgovoril doktor Bugovsky ter se zatopil v načrt.

Inž. Allan je še nekoliko postal, nato pa pustil oba zopet sama.

Sedaj je doktor dvignil glavo ter pogledal Freda.

— Ti Fred, tale inž. Allan mi nič kaj ne ugaja! Ali se ti ne zdi, da se nekoliko preveč zanima za najin top? —

— To sem že večkrat opazil — je odgovoril Fred, ki je ravno imel opravka pri topu.

— Treba je, da sva čim bolj previdna, ker sicer se lahko izcimi iz tega še kaka neprijetnost. Za vsak slučaj bom nocoj obvestil o tem svojem najnovejšem odkritju Kohna. —

Medtem je odšel Allan k svojemu šefu Rosenfischu. Ta je pričel zopet redno hoditi v tovarno. Sicer se je zelo postaral, odkar ni imel nobenih vesti o Mary, toda njegov pohlep po dobičku ga je vendarle prisilil, da je pričel zopet misliti na

kupčije. Kadar je bil sam v svoji vili, kjer ga je vsak kotiček spominjal na Mary, je često obupaval ter si ruval lase od boleti, toda v tovarni, med bučanjem strojev je zatrl v sebi vse občutke ter se s podvojeno silo posvetil svojim trgovskim poslom.

Rosenfisch je ravno pregledoval došlo pošto, ko je vstopil Allan.

— No Allan, kaj je novega? — ga je nagovoril Rosenfisch prijazno. To je bil tudi edini človek, ki je bil starec z njim prijazen. Vedel je, da je Allan duša in gonilna sila celega njegovega podjetja.

— Gospod šef — je pričel Allan, — dolžnost mi veleva, da vas opozorim na oba tujca, ki sta vam predložila načrt za oni novovrstni top. Skrajno sumljiva se mi zdi ta — — — Sicer jima ne morem zaenkrat očitati še ničesar takega, toda ne morem se otresti neke slutnje — — —

Starec ga je vprašujoče pogledal. — Kaj mislite? Povejte mi bolj razločno svoje pomisleke. —

— Predvsem — je pričel ponovno Allan, — se mi zdi, da traja cela stvar nekam čudno dolgo.

Imam vtis, da sta prišla do neke mrtve točke v načrtu, preko katere ne moreta. Že štirinajst dni zasledujem njuno delo in vse te dneve nista prišla niti za ped dalje. Ako sta onadva resnična izumitelja, tedaj bi morala pač boljše poznati načrt za svojo iznajdbo. To da misliti, gospod Rasenfisch, imam vtis, da onadva nista prava avtorja tistega načrta, ampak da je načrt — — —

— Ukraden? — ga je presekala Rosenfisch. — Zato nimamo nikakih dokazov. Sicer pa ničesar ne riskiramo, ako se načrt posreči plačam dogovorjeno vsoto, ako pa ne, tedaj nimam nobene škode. —

Allan je molčal in ni ničesar odgovoril.

— Prečnogledi ste to pot, dragi Allan — je končal starec.

Allan je uvidel, da starca ne bo prepričal o ničemur in je zato odšel nazaj v svojo pisarno.

Ni pa opazil, da je odskočil od vrat Rosenfischove pisarne človek, ki je prisluškoval celemu njegovemu razgovoru z Rosenfischem.

(Se nadaljuje.)

Kakšen moški je lep?

Nekaj odgovorov žensk, različnih poklicev.

Stenotipistka:

Oh, toliko lepih mož je na svetu! Na primer med filmskimi igralci je težko najti lepega moža, saj so vsi dovršeni v svoji lepoti! —

Za mene je najvažnejše pri moškem, njegova obleka. Imeti mora simpatične roke in ne sme biti premlad. Najljubši mi je mož z nekoliko osivelimi sencami ter z melanholičnim smehljajem okrog ustnic. Lepi zobje in lep glas sta pri možu velike važnosti.

Lepa dama:

Mož, pri katerih je lepota preveč poudarjena, ne ljubim. Oni imajo neko osladno in lepijivo lepoto, katere se kmalu naveličamo, ker predstavlja samo lepo pročelje, za katerim pa se skriva nelepa vsakdanost. Mož, ki mi dopade, mora biti gentleman, lepo oblečen, toda ne preveč napadno, ki se ne rine povsod v ospredje, a ga vendar nihče ne prezre. Mora biti izobražen, duhovit ter me mora znati čuvati, vendar pa nikoli ne sme te svoje mo-

či izrabiti za nadvlado. Dokler so na svetu taki gentlemani, dotlej so tudi taki možje lepi.

Dijakinja:

Ne gledam na to, dali je mož telesno lep, glavna mi je duševna lepota, ki se skriva pri možu v očeh ali na čelu. Ali more biti človek, ki je preizkusil misterij življenja, ki ima visoke cilje, čigar življenje pripada globočini in ne vlažni površini realitike, more biti tak mož grd, četudi ne naliči Adonisu? „Duh je, ki ustvarja telo!“ — in mož duha je večno lep.

(Op. uredništva: Ako je katera izmed naših bralk drugega mnenja glede moške lepote naj nam sporoči. Radevolje bomo vsak tak dopis priobčili.)

„Kaj je kosil vaš mož?“ vpraša zdravnik ženo nekega bolnega drvarja. „Goveje meso!“ odgovori žena. „Z apetitom?“ poizveduje zdravnik. „Ne, s kislim željem!“ se odreže žena.

Krvavi Maroko

Doživljaji Slovenca, ki je bil Abd-El-Krimov šejk

Spisal: Edvard Oblak. — Ponatis prepovedan.

Odvedel sem ga do kraja, kjer so se nahajale mazge. Poklical sem nekega legijonarja ter mu ukazal, da pripravi dve nepremočljivi vreči iz platna in da osedla dve mazgi.

V intendanturi sem si oskrbel vse potrebno. — Joze, vzemi mazgi ter jih odvedi na rob tabora. Tam me počakaj! —

Uro kasneje se je pričela pomikati izvidnica, a za njo glavna armada. Naenkrat se je pričelo strahovito streljanje beduinov, vojaki so kakor snopi padali...

Držeč svojega konja za uzdo, sem se tihotapil proti kraju, kjer me je čakal Jose.

Kroglice iz pušk so postajale vedno redkejše in zvok strelav je postajal vedno slabjši. Ko so se pričele na nebu izgubljati zvezde, sva bila izven opasnosti. Celi dan sva hodila neprestano, šele zvečer sva se ustavila na majhni oazi, da nakrmiva živali ter se orijentirava za nadaljno pot.

X.

Beganje skozi Saharo.

Ko sva se nekoliko okrepčala, sem vzel v roko strategično karto, ki sem jo vedno nosil s seboj. Izračunal sem, da se nahajava 150 milj od ekvatorijalne zone in povprečno 110 milj od Čadskega močvirnatga predela. Sklenila sva, da se napotiva proti severo-zapadu v pravcu reke Mulaye na mejo dveh Marokov, odkoder sva bila oddaljena še 1650 milj. To je velikanska pot, fenomenalna razdalja, ki jo je pokrivalo peščeno morje.

Moja karta je označevala na tej poti nekoliko oaz, ki so bile oddaljene druga od druge 5—6 dni jenzdenja.

Ena sama misel mi je glodala v možganih. Kakšna smrt naju čaka? Žeja, lakota, sončarica, ali postaneva celo žrtev kake zveri? Usoda! S to neusmiljeno usodo sva krenila na pot. Ker so bile v tem

delu najine poti oaze precej na gosto, sva potovala samo ponoči, a čez dan sva se odpočivala.

Vedno bolj in bolj sva se bližala v osrčje peščenega morja. Zemlja je postajala vedno bolj valovita. Za živali je bila pot skrajno naporna, ker najina konja sta se udiralala do kolen v pesek.

Sedaj nisva potovala samo ponoči, temveč tudi po dnevi, da bi tako čimpreje dospela do kake oaze. Čez štiri dni sva dospela do Ibela. Na tej oazi, ki je bila nenaseljena, sva se odpočila. Par dni kasneje sva odpotovala dalje, stopala sva po peščeni pustinji...

19 dni že potujeva skozi pustinjo. Najine živali so že oslabele. Potujeva proti Aiu Sefra.

Že peti dan sva brez vode. Konja naju ne moreta več nositi. Korakava za konjema ter se ju drživa za rep. Morila naju je strahovita vročina, jezik nama moli iz ust, kakor psu. 24 ur že nisva izpregovorila med seboj nobene besede. Moč nama je pričela pešati. Šesti dan se je moj konj, moj dobri vojni tovariš, zgrudil onemogel na žareči pesek. Nisem mogel prenašati, da bi umiral v takih mukah, zbral sem vse svoje sile ter mu s kroglo iz samokresa skrajšal muke. Nekaj ur pozneje je ista usoda doletela Marto, kobilo mojega prijatelja Josea. Sedaj sem pravzaprav uvidel, da more človek prenesti mnogo več, nego konj. Sedmi dan sem bil skoro napol mrtev. V možganih mi je vrelo in mislil sem, da mi vsak trenutek počí lobanja. Komaj, komaj sem se prestopal ter vlekel nogo iz peska, ki sem ga imel že polno v škornjih. Čutil sem, da mi moči pojemajo, skozi, razpokane ustnice so mi prihajale komaj razumljive besede:

— Jose, vode! Vode! —

— Ne obupaj Edi, samo malo še, pa smo na oazi. — Tako me je hrabil moj dobri prijatelj.

Pred očmi se mi je pričelo mrčiti, fatamorgana je plavala pred menoj. Naenkrat sem klecnil ter se zrušil v pesek. Onesvestil sem se...

Ko sem se zopet zavedel, sem se začudeno ozrl okrog sebe. Ležal sem v prijetnem hladu mnogoštevilnih palm. Prijatelj mi je močil čelo s svežo vodo iz malega potoka, ki je veselo žuborel nedaleč.

Nisem mogel najti dovolj besedi, s katerimi bi se zahvalil svojemu dobremu prijatelju de Valdespinu, ki me je naložil na svoja junaška ramena ter me prinesel do te oaze. Na ta način me je rešil sigurne smrti.

Drug drugemu sva padla v naročje ter plakala, kakor otroka. Bile so to solze radosti in bolečine.

Sklenila sva, da ostaneva v tem raju delj časa, na tej oazi z visokimi palmami, na katerih je žgolelo na tisoče ptičev.

XI.

Iznenadenje.

Drugi dan sem se čutil popolnoma okrepljenega. Zbral sem nekoliko suhih palminih vej ter napravil iz njih ogenj, da bi pogrel par mesenih konzerv. Že dolgo nisva zavžila nobene tople jedi in zato sva si jo že zaželela. Med tem ko so se konzerve grele, sem v par ptičjih gnezdih nabral nekoliko jajc. Jose se je bil oddaljil s karabinko.

Kake pol ure kasneje je odjeknil v zrak pok puške. Iznenadene ptice so sfrfotale preplašene v zrak. Mazge, ki so se pasle v bližini, so dvignile glave ter napele uhlje. Zagrabil sem svojo karabinko, ki je bila prislonjena ob neko palmo ter odhitel v smeri, odkoder sem bil zaslišal pok.

Ko sem napravil par sto korakov, sem zapazil Josea, ki se je sklanjal nad veliko, črno maso, ki le ležala pred njim. Iznenaden sem obstal. Pred Josem je ležala izredno velika antilopa, kroglica iz puške mojega prijatelja, ji je prodrila prsa.

— Edi! Odlična pečenka, ne? —

Vzela sva v roko nož ter se lotila mesarske obrti. Najina antilopa je bila hitro skalpirana.

Prenesla sva jo do najinega primitivnega taborišča. Napravila sva raženj ter jo pekla. Ogenj je veselo prasketal od masti mlade pečenke. Ko je bila pečenka gotova, sva sedla h kosilu. Nekoč, ko sem si še lahko privoščil najboljša jedila, nisem imel takega apetita, kakor sedaj. Tudi mi nobena pečenka še ni teknila tako, kakor ta. Ni ti papež v Vatikanu ni mogel imeti boljšega kosila. Še danes, ko pišem te svoje doživljaje, čutim na ustnicah slast antilopine pečenke.

(Se nadaljuje.)

Nj. Vel. kralj Peter II. - smučar

Kakor znano je pred časom Nj. Vel. kralja Petra II. posetil rumunski prestolonaslednik princ Mihael, ki se je vračal domov iz Italije. — Na sliki vidimo Nj. Vel. kralja Petra II. in princa Mihaela, kot smučarja.

Dvoje velemest išče vode

Dvoje najbolj znanih mest našega kontinenta, namreč Pariz in Praga, iščeta trenutno izhoda, kako bi svoje prebivalce preskrbeli s pitno vodo. Ker niso mogli najti v bližini Pariza nobenega primernege izvira, so sedaj napravili projekt, po katerem bodo črpali pitno vodo iz 150 kilometrov oddaljenega izvira. Stroški takega pridobivanja vode bodo sicer izredno visoki, toda vse kaže, da mestnemu svetu končno ne bo preostajalo drugega, nego uresničiti ta načrt. Tudi v Pragi postaja problem pitne vode z vsakim dnem bolj pereč. Zato so sklenili, da bodo na več krajih navrtali potok Košac, da morda le naletijo pri tem na kak izvir pitne vode, ki bo zadostoval za vedno naraščajoče število mestnega prebivalstva. Tudi Praga se bo morala končno sprijazniti z drago vodovodno napeljavo, ako bo hotela urediti problem pitne vode.

Znižanje prevozne tarife v Jugoslaviji.

Beograd. Vlada je sklenila znižati vse tarife za osebni promet po železnici za skoro četrtino.

Tovarna čokolade zgorela.

Budapest. Tovarna čokolade v Szerenosu je pogorela. Kakor poročajo, je vsa tovarna postala žrtev ognja.

Podlistek tedna

Prstan z rubinom

H. Ri.

Amsterdam je mesto dragih kamnov. Zato je šel Jon v Amsterdam ter ponudil trgovcu Hilverkumu svoj veliki briljantni kolje v nakup. Toda trgovec se je zasmejal, „tega ne bo nihče kupil.“ — Jon je bil presenečen. Tako preseenečen, da se je moral prijeti za mizo. Tedaj je opazil trgovec na Jonovem prstu krvavordeč, svetlikajoč rubin. „Kaj imate tukaj?“ je vprašal, kazoč na prstan. „To je bajen kamen.“

Trudno se je John nasmehnil. „Izgleda lepo“ je dejal, „toda rubin je ponarejen.“

Hilverkum je buljil v prstan. Potegnil ga je z Jonovega prsta ter ga preiskal.

„Da“, je dejal, „kamen je ponarejen. Toda kljub temu vam dam zanj 100 goldinarjev.“

„100 goldinarjev za ponarejen kamen?“ se je začudil Jon. „Toda to ne pride v poštev. Kamen je rodbinski spomin.“ — In je šel.

Drugi dan je bil zopet tu. „Tukaj imam“ je dejal, „narokvico z dvanajestimi dijamanti.“ — Hilverkum je pregledal kamne. — „Malo

je vredno“ je stresel glavo. „Toda za prstan z rubinom dam 200 goldinarjev.“

„Rubin je ponarejen“ je ponovil Jon. „To je družinski spomin in za mene je vreden najmanj 10.000 goldinarjev.“

Hilverkum je še enkrat pregledal prstan. „Dam vam“ je dejal, „10.000 goldinarjev.“

„Za božjo voljo“ je zaklical Jon, „saj me boste lahko smatrali za goljufa.“ —

„To je moja fiksna ideja“ je odgovoril Hilverkum, „dam 10.000 goldinarjev.“

„Pripeljite priče“ je dejal Jon.

MILIJONARKINE MUHE

Roman mlade Američanke ■ ■ ■ ■ ■ Spisal: Jor

— Lahko greste James, in tudi vi Charles... čez četrť ure lahko nadaljujete z delom. —

Globok poklon, zapiranje vrat, in Daissy ter Jimmy sta ostala sama. Daissy se je okrenila k njemu.

— Kaj hočeš? — je vprašala ter nervozno bobnala s prsti po mizi.

Jimmy je stisnil ustnice. Hotel se je nasmehniti, toda ta mrzli pozdrav je to preprečil. — Hotel sem... hotel... — V tem trenutku sam ni vedel, kaj je pravzaprav hotel, bilo mu je jasno, da igra podrejeno vlogo.

Daissy je prenehala bobnati po mizi. — Nobenega časa nimam sedaj za tvoje želje... Moja šivilja je gos... sama se moram ukvarjati z vsem... mesto da bi ti napravil kako pot zame. In ti prideš k meni, vidiš, da sem zaposlena in... mi hočeš razlagati svoje želje. Počakaj prosim, da bom gotova s pomerjanjem. Dogovorila sva se za popoldne... ob petih bi me moral klicati telefonično. Ali ni tako?

Jimmy je samo prikimal.

— Sedaj je ura dvanajst — je nadaljevala Daissy. Ne razumem te, dragi! Jutri je poroka... Tisoč stvari je treba še opraviti... in Mister Mills postaja tod okoli... najbrže samo, da bi videl mene. —

Hilverkum je pripeljal svojega knjigovodjo ter nekega trgovskega tovariša.

„Prodaj vam torej“ je svečano izjavil Jon, „pred pričami, ponarejen rubin za 10.000 goldinarjev.“

Trgovec je vzel prstan. Jon je vzel ček. Knjigovodja je zmajeval z glavo. Ko je bil Jon zopet v hotelu, je odprl svoj kovčeg. V njem je bilo devet prstanov z rubini, ki so si bili podobni kakor jajce jajcu. V posebnem predalu pa je ležal oni prstan z rubinom, ki ga je preiskal Hilverkum. Jon ga je vzel iz predala ter si ga nataknil na prst.

Nato je odšel v banko ter vnovčil ček.

Stresla je z glavo. — Ali morda ni tako? —

Zopet je Jimmy samo prikimal. Nekaj ga je stisnilo v grlu, da ni mogel odgovoriti. Vzel je svoj klobuk z mize.

Daissy je nekaj časa zrla premišljevala nanj. — Lahko bi šel k Tiffanyju, Jimmy — je dejala nato, — in vprašaj, če je diadem že gotov. — In ko je opazila Jimmy-

**Pokažite »Raketo« svojim
znancem in prijateljem!
Pošljite nam njih naslove!**

jev presenečeni pogled, je dodala: — Ne pošiljam rada sobarice, ker je nesigurno. — Stopila je tesno k njemu ter mu pogledala v oči.

Jimmy se ni ganil. Pokimal je z glavo ter povsili pogled. Za trenutek se je njegov pogled srečal z Daissynim, nato pa je trdneje prijel svoj klobuk, se okrenil ter stopil brez besed k vratom.

— Ne boš pozabil iti k Tiffanyju? — je vprašala Daissy in njen glas je zvenel mehko, prilizujoče. — Ob petih me pokliči! Good bye! —

— Good bye! — je odgovoril Jimmy ter odprl vrata. Z enim skokom je bila Daissy pri njem ter zopet zaprla vrata. Nato je pograbila Jimmyja za ramo ter ga potegnila k sebi. — Mirno mi lahko daš poljub —, je dejala smehljaje ter pripomnila: — ako si že tukaj! — Ovila je svoji roki okrog njegovega vratu.

Dve minuti kasneje je zapustil Jimmy sobo. V hodniku si je popravil ovratnico ter se napotil na cesto. Ko je stopil v svoj avtomobil, da bi se odpeljal k Tiffanyju, je bil

še vedno konsterniran vsled rendezvousa s svojo nevesto. Bil je sicer vsega vaje pri Daissy, toda da bi ravnala z njim kot z lakajem... tega ni mogel izbrisati niti poslovilni poljub.

— Po poroki...! — je bila njegova edina nada. Zmajujoč z glavo je pognal motor ter se odpeljal.

2.

Ono dopoldne je bil Jimmyjev avto, darilo njegove neveste, štiriindvajsetkrat zapisan. Pri Tiffanyju so mu očitno pokazali, da vse spoštovanje velja le njegovi nevesti.

Drvel je s svojim avtom. Glava mu je bila težka in vroča. Z vražjo naglico je drvel po 34. cesti. In stražniki so potegnili iz žepov svinčnike. V centralnem parku je obstal ter sedel na eno izmed klopi.

— Nesramno — je dejal sam pri sebi in glas mu je drhtel. Okoli njega je bilo sivkasto zelenje velemera, na gredah so kričali otroci — Jimmy je naenkrat sedel sredi oaze tega norega mesta. Veselo kričanje in vpitje je prihajalo z gredic. Odrasli so sedeli na klopeh, s smejočimi obrazi.

— In vendar imajo tudi svoje skrbi —, si je mislil Jimmy. Iztegnil se je po klopi ter opazoval igrajoče se otroke. — Le ne misliti na to — mu je šlo skozi možgane in vendar je vedel, da se ne bo otrese teh misli. — Napraviti konec... — energično je stresel z glavo. — Ne! —

— Razburjen sem —, si je dejal — — — in nato, — kako lepo je tu — — — in zopet je mislil na Daissy.

Ljubil jo je. Resnično in odkrito. Kakor se ljubi samo enkrat v življenju.

— In ona me ljubi — — —! — resnično, tako je bilo, — ker sicer bi se ne zaročila z menoj. —

Kot hčerka Jackieja S. Aslasha bi lahko poročila kogar bi hotela, lahko bi si kupila celo kekega evropskega princa ali kneza, ki se zadržujejo tu v New Yorku in samo čakajo na take partije. Lahko bi napravila partijo, da bi zijali ljudje. Ljudje so sicer zazijali, toda

ne, ker Daissy dobi poleg nepre-
ničnin še par sto milijonov do-
larjev, temveč, ker si je izbrala
moža, čigar dohodki ne dosežajo
niti dohodkov običajnega snažilca
čevljev.

To sicer ni nič nečastnega in
Jimmy je bil pošten dečko, ki niti
v sanjah ni ljubil Daissy radi nje-
nega denarja. Ko jo je spoznal, ni
imela niti toliko kot on in je bila
oblečena v borno obleko. Jimmy je
bil tedaj reporter nekega zakotne-
ga časopisa in je zaslužil ravno to-
liko, da se je mogel vsako nedeljo
peljati na Coney Island. Stanoval
je v majhni baraki, v dolnjem me-
stu. Nekega nedeljskega jutra, ko
je bil Jimmy še v postelji, je nek-

do tiho in obotavljajoče potrkal na
vrata.

Preklinjaje je Jimmy odprl. Be-
seda mu je obtičala v grlu, kajti
pred njim je stalo majhno, plavo-
laso dekle, ki ga je prosilo za vži-
galico. Njene so ji pošle, drugih
pa na nedeljo ne more kupiti.

Prijaznejše ji je Jimmy dal
celo pest vžigalic ter legel nato na-
zaj v posteljo. Toda zaspati ni mo-
gel več — — — Skozi spuščene za-
vese so prodirali v sobo sončni
žarki ter mu javljali, da je že
pozno. Sosedji so ropotali — — —
otroci kričali — — — in lepo mla-
do dekle mu ni hotelo iz spomina.

(Se nadaljuje.)

Kronika dogodkov iz celega sveta.

Katastrofa angleškega letala „K 3595“.

Rim. O katastrofi angleškega
letala „K 3595“, ki je letelo iz
Neapla na Malto, poročajo še sle-
deče podrobnosti:

Letalo je spadalo med najmo-
dernejše in najbolj oborožene med
angleško zračno mornarico. Bilo je
določeno za obrambo na daljnem
vzhodu. Letelo je proti Singaporu,
kjer so letala stacijonirana. Letala
so letela v skupini, toda vsled na-
stopajoče megle, so se razšla, ker
se je bilo sicer bati, da bi letala
med poletom trčila.

Letalo „K 3595“ se je zrušilo v
bližini Messine pri vasi San Filippo
Superiore ter je bilo takoj v pla-
menih. Vsa posadka, devet mož, je
zgorela. Trupla so našli. Letalu je
poveljeval letalski poročnik Beat-
ty, brat izza svetovne vojne zna-
nega admirala.

Strašno dejanje odklonjenega ljubimca.

Lipnica. Tu se je odigrala lju-
bavna tragedija, katere žrtev je
postala v graškem Orfeju uslužbe-
na plesalka Marija Gollmayer.
23 letni jurist Alojz Huber iz
Graza se je zaljubil v dekle, toda
ta je odklonila njegovo ljubezen,
ker je bila že vezana na drugega.

Plesalka je potovala v Maribor,
kjer bi nastopala v neki ondotni
kavarni. Na graškem glavnem ko-
lodvoru se je poslovila od svojega
zaročenca ter stopila v vlak. Ko se
je vlak pričel pomikati, je nena-

doma vstopil v njen oddelek Alojz
Huber, ki se je vtihotapil v vlak.
V Lipnici je par izstopil, da bi ple-
salka v kolodvorski menjalnici ku-
pila dinarje. Ko sta se vračala v
vlak, je Huber naenkrat potegnil
samokres ter oddal na plesalko
strel, nato je naperil samokres pro-
ti sebi ter si pognal kroglo skozi
glavo. Oba so takoj prepeljali v
bolnico, toda Huber je že med pre-
vozom podlegel rani. Plesalka je
kljub težki rani ostala pri življe-
nju. Rodom je iz Linza, kjer imajo
njeni starši parno pralnico in či-
stilnico.

Požar v japonskem kopališču.

Tokio. V kopališču Medsaki na
Hokaidi je izbruhnil požar, ki je
uničil nešteto zgradb. Bojijo se, da
je ogenj zahteval tudi človeške
žrtve.

Katastrofa pariškega ekspresa.

Pariz. V jutranjih urah je bil,
kakor vedno, na progi Pariz—Cler-
mont-Ferrand, velik promet. Vsled

Razpisujemo nagrade.

Dragi čitatelji! Danes Vam nudimo možnost, da dobite lepo na-
grado, ako ste le količkaj iznajdljivi. Poskusite, morda Vam bo sreča
mila!

Iz zlogov:

Imo — po — ju — gom — slon — ni — va
gi — v — je — oč — om — sl.

sestavite, za nas Jugoslovane, zelo potreben izrek. Zlogi, pa tudi po-
samezne črke so zmešane!

Rešitve sprejemamo do vključno 28. februarja 1935. Pravico do
nagradnega tekmovanja imajo samo naročniki našega lista, ki imajo
poravnano naročnino za pol leta v naprej, t. j. Din 24—, in sicer
najkasneje do razpisanega roka. Stari naročniki lahko nakažejo raz-
liko, ako imajo poravnano naročnino za manj nego pol leta, novi na-
ročniki pa morajo nakazati polletno naročnino.

Nagrade:

1. Din 300— v gotovini,	6. gitara,
2. Din 150— v gotovini,	7. blazina za otomano,
3. fina gitara,	8. čajna pupa,
4. fine koncertne citre,	9. čajna pupa,
5. fine koncertne citre,	10—20. knjižna nagrada.

Nagrade se bodo izžrebale. Žrebanje se vrši dne 15. marca 1935.
Imena nagrajencev se priobčijo po žrebanju v naslednji številki
našega lista.

Rešitve je pošiljati v zaprti kuverti na naše uredništvo. Na ku-
verti naj se označi: Nagradno tekmovanje. Naročnino mora vsak
tekmovalec nakazati po nakaznici upravi lista ali pa od iste zahtevati
položnico!

Ali že veste

da se dobijo vedno vsi najboljši mlečni izdelki samo v mlekarni „NAKLO“,
Moste pri Ljubljani, Tovarniška ul. 11

nepazljivosti nekega kretničarja sta v bližini kolodvora St. Pierre le Montier trčila skupaj dva tovarna vlaka, ki sta vozila tedaj s hitrostjo 55 km na uro. Sunek je bil tako močan, da je ena lokomotiva skočila s tira.

V tistem trenutku je pridrvel po sosednem tiru ekspresni vlak Paris—Clermont. Iztirjena lokomotiva je priletela v tender lokomotive ekspresa, čigar prvi trije vagoni so iztirili. Strojvodja enega tovarnega vlaka je bil takoj mrtev. Število ranjenih pa je zelo veliko.

Buljil sem v umetnika. Prišel je k meni. Zaigral mi je svoje melodije v ušesa. —

Šele, ko so pričeli ljudje ploskati, sem se zavedel. „Vraga,“ sem

si mislil, „to je glasba.“

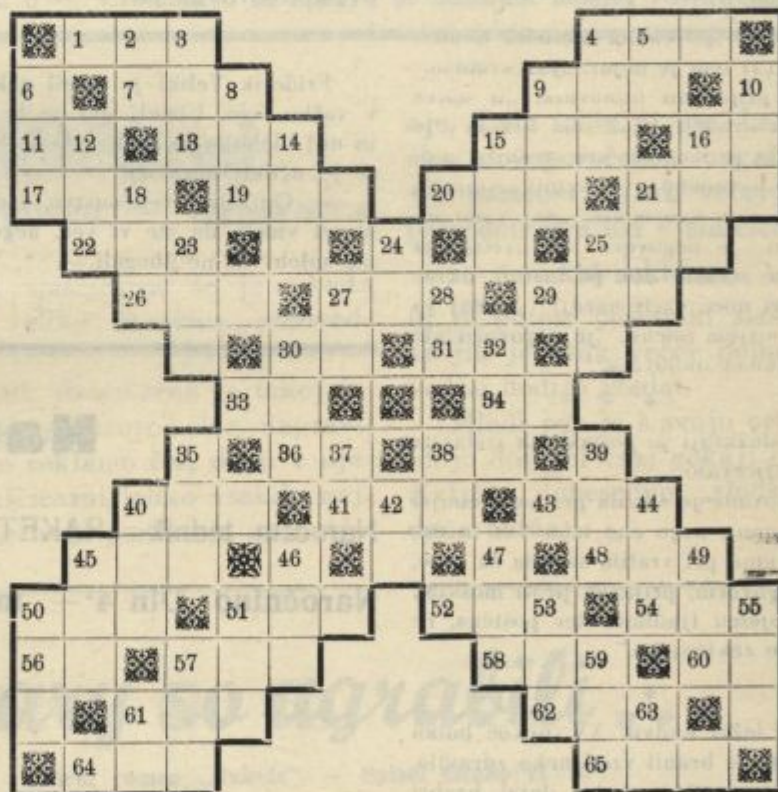
Mladenič je zapustil točilnico. Hotel sem se mu na katerikoli način izkazati hvaležnega. Hotel sem mu reči, da — — Hotel sem mu vsaj darovati nekaj denarja.

Toda mladenič je pričel trepetati. Ogovoril sem ga. Ni me razumel. Tudi on je pričel govoriti, stresal je z glavo. Razumel nisem niti besedice. Segel sem v žep.

V tem trenutku je mladenič zakričal, mi vrgel nekaj pred noge ter zbežal. Sklonil sem se: bila je moja denarnica.

Od tedaj sem za spoznanje manj muzikaličen.

KRIŽANKA ŠT. 10.

Filmski pregled

„Hrepenenje“.

To je film, ki ga je izdelal Clark-Gable-Joan-Crawford-Film. Po vsebini nad vse simpatičen. Film preveva ljubezen dvoje mladih ljudi... Glavni vlogi igrata Crawford in Clark Gable. Režija in fotografija sta na višku.

Therese Krones.

Film, ki igra v njem glavno vlogo slo-vita Marta Eggerth. —

Čar glasbe

H. R.

Nisem muzikaličen. Ne učim se nobenega instrumenta ter se ne potapljam v nikake nadzemske sfere.

Nekoč pa so me vendar neke gosli napravile norega. To se je zgodilo v Parizu, v neki kletni točilnici. Med gosti, med ropotom in žvenketanjem kozarcev, je pričel neki mladenič, tipičen cigan, igrati gosli. Mladenič je igral. Igral je, da mi je pričelo v prsih nekaj igrati. „Neumnost“, sem mislil v začetku, „to je vino ali — Pariz.“ Toda to so bile gosli. Samo gosli.

Vodoravno: 1. oseb. zaimек; 4. pevski izraz; 7. divja mačka; 9. ptič; 11. veznik; 13. del dneva; 15. pleskarsko svetilo; 16. žival. glas; 17. moško ime; 19. ime film. igralca; 20. maščoba; 21. ples; 22. indijansko orožje; 23. nam nudi sadje; 26. maščoba; 27. žen. ime; 29. del cerkve; 30. vzklik; 31. določni zaimек; 33. bolesten vzklik; 34. kratica; 36. vrsta pesmi; 38. kaz. zaimек; 40. glas; 41. števnik; 43. železna cesta; 45. kuh. potrebščina; 48. živalski okras; 50. vprašalnica; 51. naslov rim. carja; 52. morska pošast; 54. ugledna oseba; 56. kratica; 57. skupina čebel; 58. jed; 60. pritrdilnica; 61. domača žival; 62. koristna rastlina; 64. pridelek čebel; 65. kesanje.

Navpično: 2. ploskovna mera; 3. del stavbe; 4. struja; 5. del voza; 6. skrajšan naslov za trdko; 8. del satovja; 9. del rastline; 10. nožnica za puščice; 12. reka v Afriki; 14. del obraza; 15. del glave; 16. rastlina; 18. zajedavec; 21. drevo; 23. del sobe; 24. veznik; 25. klic na pomoč; 27. vzdih; 28. igralna karta; 30. del voza; 32. žensko ime; 35. naravni pojav; 37. polni naslov; 38. kaz. zaimек; 39. izvirek; 40. bilka; 42. kartaški izraz; 44. zarobljenik; 45. ribiška priprava; 46. v mrazu se prileže; 47. zver; 49. kača; 50. gospodar podzemlja; 51. rezultat nogometa; 53. blago; 55. prislov kraja; 57. pokoljenje; 59. vodna žival; 61. določni zaimек; 63. nikalnica.

Rešitve sprejemamo do vključno 28. t. m.

Gospodinjski kotichek

Valerijanske rezine.

Iz 14 dkg sladkorja, 7 dkg zmlelih orehov in enega jajca napravi testo, ga dobro zgneti ter razdeli na dva dela, katera tanko zvaljaj. Nekaj fino narezanih jabolk duši preje skupno z sladkorjem, vanilijo in rozini. Ko se ta zmes ohladi, jo namaži na eno polovico testa in nato pokrij z beljakom in peci nato tričetrt ure v srednje vroči pečici. Še toplo pecivo razreži na četverooglate rezine ter potresi z vaniljevim sladkorjem.

Raketin humor

Tat je v spovednici ukradel duhovniku oro. Pri tem je dejal: „Jaz kradem, „oni“, je pripomnil duhovnik, „ti nočeš reči, da si kradel.“ „Jaz sem kradel,“ je dejal tat, ki je medtem oro že skril, „tudi ti moraš ukradeni stvari vrniti lastniku,“ je pomahal tatu spovednik. „Daj vam nočem vrniti,“ je odgovoril tat. „Toda jaz nočem tiste stvari.“ „Ce pa lastnik ukradene stvari noče vzeti nazaj?“ „Tedadaj jo odarzi v dožjem imenu!“ je odgovoril nič drugega sluteči duhovnik.

Neki služkinja je gospodinja izstavila takole izpričevalo:

„Imenovana je služila pri meni enajst mesecev manj, nego eno leto. Ves ta čas je bila pridna pri vratih, skrbna za sebe, hitra v izgovorih, prijazna proti moškim, zvesta svojemu ljubimcu ter pošena, ce je bilo vse zaklenjeno.“

Ko je ležal Ludvik XV. nekoč bolan v Metz, se je branil vzeti neko zdravilo. „Ukazujem vam“ je tedaj dejal hrabri zdravnik. Monarh ga je presenečeno pogledal. „Vi mi ukazujete?“ — „Da, Sir, danes moram biti jaz vaš zapovednik, da ostanete vi še dalje na š! — To je pomagalo.“

Neki Američan je prišel na idejo, kako si pomagati iz revščine. Vsak večer je privezal na dvorišču hiše, kjer je stanoval, svojega mačka za rep ob kol. Zjutraj je vstal ter pobral vse predmete, ki so jih stanovalci hiše ponoči zmetali v mačka, ko je ta tulil in mijavkal. Mož si je sčasoma nabral toliko najrazličnejših predmetov, da je odprl starino.

Ordonanc: „Gospod polkovnik, rezervni sanitetni zdravnik doktor Zdravič je prispel na orožno vajo!“

Polkovnik: „In kaj je v civilu doktor Zdravič?“

Podčastnik: „Kaj stori vojak, ki hitro zavije okrog vogala, pa pri tem zadene ob svojega predpostavljeneja?“

Vojak: „Dobil bo klofuto!“

V mornariški šoli se učijo o elektriki. Pa se odreže predavatelj: „Torej v vojni mornarici imamo dvoje vrst elektricitete, pozitivno in negativno.“

Sodnik (dam): — Koliko ste stari?

Dama: — Dvajset let! —

Sodnik: — Kako to? Jaz sem star 50 let in sem rojen istega leta, kakor vi! —

Dama: — Že mogoče, a ste gotovo hitreje živeli nego jaz! —

Friderik Veliki je stopil nekega dne v vaško šolo. Učitelj mu je le pokimal in niti klobuka ni snel z glave. Po pouku se je učitelj opravičil:

— Oprostite veličanstvo, toda ko bi otroci videli, da ste vi več, nego jaz, bi me sploh več ne ubogali. —

Oče (hčerki): Kaj pa delaš, otrok božji?

Hčerka: Moja punčka ima tako blede ustnice, pa jih ji barvam.

Oče: S čem?

Hčerka: Z vinom.

Oče: Toda od vina vendar ne bodo postale ustnice rdeče.

Hčerka: O pač! Mama je že često dejala, da imaš ti od vina tako rdeč nos.

Anton lovi ribe. Pa vpraša domačina: „Kje je najbolj primerno mesto za ribarjenje?“

„Pod onim drevesom, kjer imate razgled po cesti.“

„Zakaj z razgledom na cesto?“

„Ker lahko takoj vidite, če prihaja stražnik.“

V neki gostilni sedi večja družba. Neki študent se cel večer hvali, kaj vse zmore. Končno je enemu izmed gostov dovolj tega hvalisanja. Vstane ter pravi: „Kaj me briga, kaj zmorete? Povejte, kaj ne zmorete in glavo stavim, da tisto zmorem jaz!“

Pa se odreže študent:

„Jaz ne morem plačati nocojšnjega zapitka in me jako veseli, da zmorete to vi.“

Med splošnim smehom je študent zapustil gostilno.

Tu odrežite!

Naročilnica.

Naročam tednik „RAKETA“, ki mi ga pošiljajte na moj naslov:

Naročnino Din 4.— mesečno bom poravnal, ko prejmem položnico.

Podpis:

Natančen naslov:

Upravi tednika „RAKETA“, Ljubljana - Moste, Tovarniška ulica 11.

Tu odrežite!